

Shrnutí rozboru financování výstavby jaderné flotily (4 nové reaktory v Dukovanech a Temelíně včetně upgradu EDU 1-4 na období cca 70 let)

Záměr postavit 4 nové jaderné bloky spolu s případným prodloužením životnosti stávajících dukovanských bloků je v podstatě bezpodmínečně nutným krokem k zajištění dodávek elektřiny na horizontu **roku 2050**, roku, k němuž směřuje většina strategických rozvojových dokumentů. Očekává se zhruba **dvojnásobná poptávka po elektřině** a toto jaderné „minimum“ bude základem garantování naší energetické bezpečnosti a soběstačnosti.

Základní rozbor uvažuje výstavbu 4 bloků + prodloužení životnosti Dukovan a vychází z poměrně konzervativních předpokladů. Ukazuje se, že jde o velmi robustní a ziskový projekt, přičemž pro jeho co nejhladší realizaci je nutnou podmínkou **sloučit stávající výrobu z jádra s výstavbou nových bloků do jedné firmy vlastněné státem** (jak se ostatně děje v podstatě ve většině jaderných zemí). Tato myšlenka byla již v době nástupu současné vlády prezentovaná premiérem Fialou, nicméně podle řady spekulací a „zaručených“ zpráv se zdá, že se to zřejmě nechystá, přičemž jakýkoliv organizační a finanční model je dosud pečlivě utajován (což je v pořádku – není to věc na laickou diskuzi).

*Osobně se domnívám, že jiná cesta k rozumnému financování výstavby potřebné jaderné flotily není. Je to naprosto přirozené, že stávající aktiva (výrobní prostředky) vyrábějí elektřinu a produkuje zisk, což těší minoritního akcionáře Šnobra. Ten ovšem zapomíná na stejně významnou povinnost podnikatelského subjektu, a to na povinnost vytvářet prostředky pro reprodukci aktiv – výrobních prostředků (což např. v některých případech ukládá i zákon – viz vodohospodářská infrastruktura). Proto také většina schválení účetních závěrek akciových společností obsahuje větu: ... a podíl na čistém zisku ve výši ...1234 Kč se převádí na účet nerozděleného zisku (na investice v budoucím období)“. Takto strukturovaná a hospodařící akciová společnost je **přirozená a standardní**. S vědomím této optimální struktury tedy rozbor financování vychází z předpokladu existence společnosti (investora) **provozující stávající a investující do nových jaderných elektráren**.*

Rozbor obsahuje základní parametry (včetně jejich interpretace) použité pro modelování finančních toků a výsledné cash-flow projektu výstavby čtyř nových jaderných bloků. Zejména v trendu salda je velice robustní – při rozšíření investic o SMR (malé modulární reaktory) či další velké bloky se v podstatě nic moc nemění – prodlužuje se doba čerpání externích zdrojů s následnou vyšší tvorbou prostředků na splácení.

V textové části je uvedeno oprávnění použití současných cen pro hodnocení finanční návratnosti projektu a celkový výsledek – při **investici cca 0,9 biliónu korun** budou v období 2024 – 2053 generovány **tržby ve výši 2,7 biliónu korun**. Rozbor ukazuje, že nová jaderná firma bude potřebovat **výrazně menší množství cizích zdrojů** na realizaci potřebné výstavby, než odhadují neználcí, kteří zřejmě nejsou schopni pochopit, že nejde o černou díru, ale že po dokončení investice bude jaderná flotila vykazovat tržby ve výši nejméně 120 mld. Kč ročně.

Zajímavostí je rovněž to, že pokud by se jaderná elektřina prodávala za cenu, která byla na 20 let přiznána (garantována) v poslední aukci na podporu výstavby jaderných elektráren (3500 Kč resp. 140 €/MWh), pak nebudou třeba k investici do nových bloků v podstatě žádné externí zdroje.

Při hledání jiných než vlastních zdrojů na investice bude zřejmě nejlepší se orientovat na státní dluhopisy, vouchery na elektřinu a na něco jako finský systém Mankala. Údajně náš lid disponuje neefektivně uloženými prostředky ve výši tří biliónů korun.